

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

REPUBLIKA

ZÁŘÍ 2003

ČÍSLO 38/ROČNÍK XIV

5,90 Kč

Nejoblíbenější politička

Buzková získala od telefonujících posluchačů dva kladné ohlasy, dva hlasy byly od věci a šest bylo krajně negativních

V dávných dobách, kdy měl ještě občas přístup do médií předseda naší strany, byly ohlasy na jeho vystoupení v přímém přenosu vždy kladné. Přitom nebyly nikdy organizovány. Vedení naší strany šlo vždy jen o objektivní průzkum názoru voličů.

Naše nejoblíbenější politička a ministryně paní Buzková získala minulý týden po skončení pořadu ČRo1 "O kom se mluví" od telefonujících posluchačů dva kladné ohlasy na její činnost, dva hlasy byly od věci a šest bylo krajně negativních, z nichž jeden "neurvalec" ji dokonce vyzýval, aby podala demisi. A takovýto průzkum je podle našeho názoru rozhodně lepší než všechny agentury dohromady. *Čtenář z Moravské Třebové*

Pokrytecká aktivita "odborářských bossů"

Nespokojenost roste, po vstupu do EU bude situace ještě mnohem horší, tak je potřeba „nespokojené ovečky“ nějak uchlácholit. Je paradoxem že právě ti občané (ovečky), kteří budou na ekonomické situaci nejvíce bití, byli v referendu většinou pro ANO

Ubohá až směšná je aktivita „odborářského bossa“ Milana Štěcha, který vyhrožuje vládě stávkou odborářů. Jen hlupák může brát tyto výhrůžky vážně a soudný člověk se nad „tímto bojovníkem novým tátou pracujícího lidu“ jen pousměje. Pan Štěch, stejně jako pan Falbr sedí v senátu pod vlajkou ČSSD. Je proto naprosto logické že odborový předák, který pracuje v senátu pro vládní ČSSD nepůjde nikdy proti svému chlebo-dárci!

Je to jen pouhá hra s nespokojenými zaměstnanci. Nespokojenost roste, po vstupu do EU bude situace ještě mnohem horší, tak je potřeba „nespokojené ovečky“ nějak uchlácholit. Je paradoxem že právě ti občané (ovečky), kteří budou na ekonomické situaci nejvíce bití, byli v referendu většinou pro ANO. A ani si nejsou schopni uvědomit, že jsou vždy zneužití manipulací, ještě naopak zapomenou že byli vždy v prvních řadách „prvomájového průvodu“ a dnes místo vlaječkou sovětského svazu mávají vlaječkou EU.

Divadlo ze strany odborů to opravdu je, protože se ne-jedná v žádném případě o snahu dělníkům nijak pomoci. Naopak aktivity a výroky „odborářských bossů“ mi připadají pouze snahou budovat třídní nenávisť. To, co díky právě na popud těchto bossů chce zavést sociální demokracie je likvidace drobných živnostníků a středních firem. Živnostníci a podnikatelé jsou označováni pokryteckými odboráři za zloděje a nyní je „dělníkům“ vykládáno jak tato vládní koalice s živnostníky zatočí, zavede paušální daň atd. Je smutné, že lidé mají krátkou paměť, ještě dnes mám v paměti hesla na billboardu Koalice: „drobné podnikání bez účetnictví“ a jaká je realita! KDU i US spolu s ČSSD jsou naopak na cestě živnostníky zničit. Na rozdíl od pana Štěcha, Falbra a ostatních pokrytých si musí každý živnostník na sebe vydělat a má pouze to co si sám vydělá a po zaplacení režie mu zůstane! Mnoho drobných živnostníků, prodejců i řemeslníků si může nechat pouze snít o platu který pobírá pan Štěch v Senátu!

Vzhledem k tomu, že lidé typu pana Štěcha nemají charakter, je jim úplně jedno že pobírají plat právě ze státních peněz. Argument k zavedení paušální daně pro každého živnostníka je nesmyslný a pouze populistický. To může přijít ministr vnitra se stejným nápadem zavést paušální pokutu pro každého řidiče a bude argumentovat stejným příkladem: někteří řidiči jezdí slušně a dodržují silniční předpisy, ale někteří je porušují, tak zavedeme paušální měsíční pokutu pro každého řidiče! Je to naprostý nesmysl. Konkrétní příklad-mnoho lidí-účetníků, kteří vlastní Živnostenský list na účetnictví, mají skutečně jednorázové příjmy hlavně koncem roku a v době daňového přiznání jinak během roku pravidelný příjem nemají. Ale podle těchto odborářských populistů budou platit pravidelnou daň ačkoliv příjem v ostatních měsících skutečně mít nebudou. To je cílená likvidace živnostníků. A ještě na tom odbor-ry chtějí získat body u dělníků! Vládní garnitura, stejně jako odborářští bossové vědí moc dobře, že pro ně není

dobré aby národ držel při sobě, proto se záměrně snaží rozešťovat rozdílné společenské skupiny občanů. Nakonec se vše obrátí proti této vládě „pouze ovšem ekonomicky, řemeslníci zruší živnosti, budou pobírat ze státního podporu a budou dělat načerno „melouchy“ jako před rokem 1989 kdy se podnikat oficiálně nesmělo. Papírově na tom budeme zase všichni stejně. Jen se bojím doby, kdy přijdou k moci podobně smýšlející Štěchové a nás živnostníky by nejraději pozavírali, děti nám odebrali na převýchovu a majetek znárodnily ve prospěch dělnické třídy a následně ho nechaly zchátrat. Vzhledem k povaze a charakteru našich občanů, kde závist je na denním pořádku, je už možná i téma mého článku pro někoho nepřijatelné. Ale člověk by měl mít právo na svůj názor a kde jinde ho prezentovat, než v jediném demokratickém tištěném médiu v ČR, kterým týdeník Republika bezesporu již 13 let je.

Díky redakci za něj! *Pavla František, Liberec*

Propaganda a pravda o Evropské unii

Triumfem režimní propagandy bylo vždy tvrzení, že naši podnikatelé prý budou moci po zavlečení Čech a Moravy do Evropské unie neomezeně působit ve všech jejich členských státech. Podobná tvrzení ovšem patří do říše pohádek

Před lidovým hlasováním o zavlečení Čech a Moravy do Evropské unie byli naši občané dennodenně vystaveni ze strany režimu tak naprosto neskutečnému vymýváání mozku, že mnozí vážně uvěřili v zářné zítřky v sjednocené Evropě a Evropskou unii začali pokládat za ráj na zemi. Málodko dokázal nekonečným chvalozpěvům na EU a systematickým dezinformacím, předkládanými držiteli moci, odolávat. Zvláště, když se nikde nesmělo objevit nic, co by "proevropskou" propagandu zpochybňovalo. Úsilí režimu o znemožnění jakékoli seriózní kritiky EU ovšem na druhé straně svědčilo o tom, jak málo si držitelé moci byli jisti svými argumenty pro vstup do Evropské unie.

Podívejme se tedy na některá režimní tvrzení podrobněji. Nejčastěji jsme slyšeli, že vstup do EU údajně nemá alternativu. Když zůstaneme mimo EU, stejně se prý budeme muset všem rozhodnutím Bruselu podřízovat, a přitom se na tvorbu těchto rozhodnutí nebudeme moci podílet. Jaká je skutečnost? Ovlivňovat rozhodování Evropské unie dokážou toliko velmoci. Názory malých zemí se zruinovaným národním hospodářstvím v Bruselu v potaz neberou. Nehledě k tomu, že od našich mocných nemůžeme nějakou vážně míněnou obhajobu zájmů Čechů a Moravanů v Bruselu očekávat. Spíše ukázkově servílní přitakávání ke všemu, co Brusel vymyslí. Naše zkušenosti z posledních let mluví v tomto směru zcela jednoznačně.

Další oblíbenou demagogií byly sliby zvýšení životní úrovně. Jaký druh nárůstu životní úrovně můžeme očekávat, vidíme už dneska. Očekávání vstupu do EU již podnítilo zvyšování cen. Po vstupu do EU se zdražování ještě zrychlí. Ceny budou růst tak dlouho, dokud nedosáhnou úrovně obvyklé v západní Evropě. Největší zdražování je nutno očekávat především u

potravin, bydlení, elektřiny, vody, tepla, a dalších naprosto nezbytných věcí. Naproti tomu mzdy zůstanou téměř na nynější úrovni. Naši podnikatelé budou moci platy zaměstnancům zvyšovat jen ztěž, neboť po vstupu do EU naprostou většinu z nich čeká zápas o holou existenci, protože budou vystaveni ničím neomezené zahraniční konkurenci. Navíc nucený přijímání bruselských norem bude pro ně znamenat obrovské finanční ztráty navíc. Zahraniční firmy, působící v Čechách a na Moravě, našim pracovníkům mzdy zvyšovat také nebudou. Podřádné výroby, které zahraniční společnosti u nás umísťují, mohou být efektivní jedině tehdy, pokud mzdové náklady zůstanou na současné úrovni. Pokud se nám výše platů nebude líbit, zahraniční firma jednoduše provoz přemístí do jiné východoevropské nebo rozvojové země, a naši lidé zůstanou nezaměstnaní.

Nebudou se ovšem zvyšovat pouze ceny. Dojde také k masivnímu nárůstu daní. Daně se přece budou muset přizpůsobit zásadám Evropské unie. Zvyšování daní ovšem bude nutné i z jiného důvodu. Musí se opatřit finanční prostředky na platy stále rostoucích zástupců eurobyrokratů v Bruselu a nově i u nás. Úředníků drahých, a hlavně úplně zbytečných. Úředníků, kteří si osobují právo autoritativně rozhodovat o věcech, jimž ani v nejmenším nerozumějí. Vzpomeňme si jen, s jakou znalostí věci eurobyrokraté neomaléně zasahovali do událostí v souvislosti s plotem v Matiční ulici v Ústí nad Labem.

Triumfem režimní propagandy bylo vždy tvrzení, že naši podnikatelé prý budou moci po zavlečení Čech a Moravy do Evropské unie neomezeně působit ve všech jejich členských státech. Podobná tvrzení ovšem patří do říše pohádek. Trhy v západní Evropě jsou již dávno rozděleny a nikdo nový, obzvláště z východní Evropy, nemá šanci na ně proniknout. Na Západě si vždy dokážou najít nějakou formálně nenaopatitelnou záminku pro odmítnutí našich firem nebo našeho zboží. Onou záminkou může být například nesplnění nějakých nesmyslných norem nebo včasné nevyřízení nějakých byrokratických formalit.

V kampani za vstup do Evropské unie bylo ovšem daleko důležitější to, o čem režimní propaganda zarytých mlčela. Zavlečením Čech a Moravy do EU získají sudeťáci možnost legálně a bez nejmenších překážek se znovu usazovat v našem pohraničí. Po našem vstupu do EU se mnoho sudeťáků dost možná začne okamžitě s naším státem soudit o zabavený majetek. Členství v Evropské unii totiž vytvoří prostor pro nerůznější právní obezličky, kterých se chytí různí prodejní advokáti. Už nyní si můžeme představit, jak budou sudeťáci řvat, že členský stát EU musí napravit "křivdy", jež se jim, občanům EU, staly v minulosti. Při známé vstřícnosti našich soudů k neoprávněným restitučním nárokům německé šlechtě v Čechách a na Moravě se musíme v tomto směru obávat toho nejhoršího.

V "proevropské" propagandistické kampani se pochopitelně nemluvalo ani o skutečných důvodech, proč naši mocní tolik usilují o zavlečení Čech a Moravy do Evropské unie. Prostřednictvím EU si chtějí zajistit držení moci na věčné časy, byť za cenu jejího okleštění bruselskými byrokraty. Členství v EU má natrvalo zabránit jakýmkoliv změnám současných nevyhovujících mocenskopolitických poměrů.

Pro odmítnutí vstupu do EU hovoří i skutečnost, že unie je útvar umělý a nepřírozený. Z tohoto hlediska jsou zásadní slabinou sjednocovacího úsilí obrovské rozdíly v mentalitě lidí jednotlivých evropských oblastí. Tyto rozdíly jsou silné už uvnitř jednotlivých států (západní a východní Německo, severní a jižní Itálie). Jak potom mohou dopadnout pokusy uměle spojovat do jednoho nadstátního útvaru obyvatele Švédska a italské Sicílie nebo Skotska a rumunské Dobruždi, lidí s naprosto odlišnou mentalitou a přístupem k životu? Je velmi pravděpodobné, že za těchto okolností nebude výsledný celek funkční, a dříve či později se v důsledku vnitřních tlaků zhroutí. Na přehlížení lidské mentalitě již pohořelo mnoho politických systémů. Zvlášť markantním příkladem se stal komunismus, který se také pokoušel vytvářet jednotu z lidí s různými mentalitami. Rozklad a rozpad Evropské unie ovšem nemusí proběhnout klidně. Krach EU se zřejmě stejně tak jako

krach "tábora míru a socialismu" neobejde bez bojů a válek. Už jenom z tohoto důvodu by bylo záhodno zůstat mimo EU.

Odmítnutím Evropy, sjednocené do jednoho nadstátního útvaru, samozřejmě nemá být řečeno, že určité formy spolupráce v Evropě nejsou potřebné. Určitě je vhodné sjednotit normy, týkající se životního prostředí a hygieny. Znečištění životního prostředí a různé nebezpečné choroby se šíří bez ohledu na hranice. I některé normy technického charakteru by měly platit pro celou Evropu. Například pravidla silničního provozu. Nebylo by od věci přimět Velkou Británii a Irsko k zavedení pravostranného provozu na silnicích. Každý, kdo Velkou Británii a Irsko navštívil, ví, jaký nepřijemný problém pro lidi z kontinentální Evropy levostranný provoz představuje. Pro obyvatele Velké Británie a Irska je zase zdrojem těžkých dopravních nehod v jiných zemích provoz pravostranný. Naproti tomu je naprosto nesmyslem zavádět jednotné normy pro pojmenování rumu, slivovice nebo pro zakřivenost banánů. K zavádění opravdu potřebných celoevropských norem ovšem není bruselský moloch potřebný. Tyto záležitosti se dají úspěšně řešit prostřednictvím jednorázových mezinárodních konferencí.

Základním neštěstím Evropské unie je to, že v její nynější podobě překročila původně dobrá myšlenka spolupráce mezi evropskými státy všechny rozumné meze, a nastoupila nebezpečnou cestu vytváření umělého slepenec, který bude řízen nekontrolovatelnou byrokratickou oligarchií, zcela odtrženou od reálného života ovládaných zemí.

Pokud seriózně zvážíme všechna pro a proti vstupu do Evropské unie, musíme zákonitě dospět k závěru, že rizika vstupu jednoznačně převažují možné výhody. Na tom nic nezmění ani demagogie vládnoucího režimu. Bohužel, občané vystavení soustavnému režimnímu vymýváání mozku měli díky důsledné informační blokádě jen malou možnost získat o Evropské unii potřebné informace. *Pavel Procházka*

E. Beneš - rozporuplná osobnost našich dějin

Beneš uvažoval už během války, jak zabezpečit existenci Československa do dalších let

Před pětadesátí lety, 3. září 1948, zemřel Eduard Beneš, člověk mnoha zásluh a mnoha omylů. Dnes nechci lát ani pět ódy. Chci jen poukázat na humanitu, se kterou se snažil vyřešit problém německé menšiny. Už vídím, jak se jistí naši historici, publicisté, senátoři, vysokoškolská pedagogové a jejich žáci chytají za hlavu: Cože, autor nacionalistických dekretů o vyhánění a vyvlastnění, které jsou výsměchem všem lidským právům a humanista?

Beneš uvažoval už během války, jak zabezpečit existenci Československa na další desítky let. První republiku pomohli Hitlerovi rozbit česť Němci v pohraničí, pomáhala mu i německá menšina ve vnitrozemí. Beneš znal oprávněnou nenávist Čechů, kterou cítili vůči okupantům. Domácí odbojáři poslali do Londýna depeše s požadavkem na poválečný odsun Němců. Se stejným návrhem přišli i zástupci britské vlády.

Beneš se přesto snažil najít nějakou jinou možnost. A tak navrhl v prosinci 1943 při svém jednání v Moskvě, aby se v osvobozené republice vyčlenily oblasti s nejvyšší koncentrací německých obyvatel, do kterých by se sestěhovali ostatní čeští Němci. Těchto oblastí byl ochoten se vzdát ve prospěch poválečného Německa.

Věc nevidaná a neslychaná! Obět agrese chtěla po vítězné válce postoupit část vlastního historického území poraženému nepříteli. Stalin a Molotov se smíchem odmlít. Beneš pak zase odmítl podávanou tužku, kterou si měl v mapě Německa zakrojit podle své chuti. Tím vykonal doposud nedocenený mírový krok vůči našemu dnešnímu spojenci.

Nakonec Beneš myšlenku odsunu podpořil. Domácí situace se vyhrcovala. Nacistický teror běsnil bez ohledu na blížící se konec války. Pochody smrti a transporty, kterými přes území protektorátu odsouvali Němci vězně z koncentráků na východě před blížící se

frontou, ukázaly skutečnou tvář nacismu. Ani zvěrstva páchaná Němci při květnovém povstání, nepřispěla ke shovívavosti českého obyvatelstva.

V této nenávislné atmosféře Beneš prosadil transfer. Češi tak věděli, že Němci budou "potrestáni". To chladilo jejich hněv a zabránilo masovým poválečným masakrům. Z tohoto hlediska byl odsun skutečně humanistickým aktem, ať to dnes zní jakkoli paradoxně. Ale statisíce padlých a Němci povražděných československých občanů k tomuto tvrzení opravňují.

Naše Němce jsme nezplynovali, neumírali hladem, ani v drátech s vysokým napětím. Čeští lékaři jim nepíchali injekce s benzinem do srdce, nešli v houfch před popravčí čety ...

Nebylo cílem je vyvráždit, ale zbavit se jich. Je mi líto všech jednotlivých lidských neštěstí a nemá cenu se jimi trumfovat. Ale my jsme nezačali.

Odsun našich Němců byl po válce jediná možná politika, třebaže to znamenalo pro stát netušené demografické problémy a hospodářské ztráty. Pro tři miliony našich spoluobčanů to byl trýznivý zážitek. Přišli o majetek budovaný generacemi, museli odejít navždy z rodného kraje. Mnoho z nich spáchalo sebevraždu. Mnozí zemřeli na nedostatek lékařské péče. Byli i neodpuštělné případy českého gestapismu. Ale znovu. Transfer německé menšiny do jejich "domoviny" byl, v kontextu s právě ukončenou válkou, aktem humanity.

Dějiny nezačaly 8. či 9. května 1945. Nebýt Pearl Harbouru, nedošlo by k Hirošimě a Nagasaki. Nebýt Coventry a Lidice, nebylo by Drážďan, nebýt Mnichova a Terezína, nebyl by transfer.

Dějiny pokračují. A díky prezidentu Benešovi v nich má stále ještě místo i samotný český stát. Čest jeho památce!

Z. Š.

Ještě jednou ke kauze Tvrdík

Stát je špatným hospodářem. Otřepaná fráze? Jistě, bohužel však často pravdivá. Především tehdy, když se při řízení svých podniků nerozhoduje podle ekonomických, ale politických kritérií. Politické důvody převážily nad ekonomickými také při výměně členů představenstva Českých aerolinií.

Dlouho očekávaný pád šéfa firmy M. Kůly může zpochybnit image kabinetu V. Špidly. Premiér se snaží alespoň narušit zavedené mravy, v nichž je samozřejmostí korupce, klientelismus i obsazování funkcí na základě protekce a politických kšeftů. A najednou je vedení národní společnosti odvoláno za okolností, které působí jako politicky řízené umístění vyvolenců na dobře placená místa.

Hospodaření aerolinií není bezproblémové. Pokud však akcionáři a dozorčí rada došli k závěru, že situace je horší, než tvrdí manažeři, měli odpovědně hledat zdatnější šéfy. Měli vyhlásit výběrové řízení na funkci prezidenta firmy a nejspíš i viceprezidenta pro finance

a plánování a klást důraz na kvalifikaci, manažerské schopnosti a zkušenosti kandidátů z oboru. Kdyby taková měřítka uplatnili, nemohl by být prezidentem a předsedou představenstva Českých aerolinií zvolen exministr Tvrdík, který nedokáže ani důstojně podat demisi.

Bývalý ministr obrany patří, stejně jako ministr vnitra, policejní prezident nebo šéf tajné služby, do skupiny lidí, jimž má stát po skončení funkčního období nabídnout práci. Brání tak sám sebe před riziky, která mu mohou hrozit, pokud by tito lidé přijali místo u pochybné firmy, která by využila jejich kontakty a znalosti strategického významu. Tvrdíkovi však vláda chůvu dělat nemusela. Klidně si po odchodu z kabinetu mohl nechat poslanecký mandát. Místo toho vybuhl ohňostroj spekulací o jeho novém působení. Ve výčtu firem, do nichž "určitě bude dosazen", chyběla snad jen Matějská pouť. Až tip na aerolinie se ukázal jako pravdivý. To si ta firma opravdu nezasloužila. Z. Š.

Vídeňské soudy

Vídeňské soudy mohou, podle medií z 3.9.2003, rozhodnout o platbách Temelínu za "škody" způsobené elektrárnou rakouským občanům. Rád bych věděl, zda tyto žaloby budou podávat rakouské elektrárenské společnosti za ztráty ze zisku díky levnější jaderné energii a hlavně bych rád věděl, jak rozhodnou rakous-

ké soudy, když podají čeští občané žalobu na rakouskou vládu za neplacení válečných reparací. Osobně si myslím, že taková žaloba by měl nárok na spravedlivý rozsudek, jako žaloby kampeličkářů na ČR pro hrubé pochybní státního dozoru.

Michael Straka

Chcete se stát milionářem? (dodatek)

Ještě neuschla tuž na výtisku Republiky č.25, ve které jsem se rozepsal o soudních kreaturách ústecké rodiny Červeňákových a opět nastal den, kdy se musím opřít do případu, který nemá na starém kontinentu obdoby! V Čechách bohužel ano.

Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku vyslechl ke své spokojenosti dohodu zástupce České republiky a rodinného klanu ústeckých Červeňákových, která se ukecala na 900.000 Kč za "nic"! Rodina, či rod (6 rodin) si u tribunálu Rady Evropy stěžovala na porušení zákazu nelidského a ponižujícího zacházení, na nerespektování rodinného a soukromého života. V neposlední řadě i na pomalé soudní řízení a na diskriminaci.

Nazývali se diskriminací systematické devastace větve pod (s prominutím) přdeli, je stížnost na pravém místě, protože už jen soud ve Štrasburku mohl zlomit vaz kocourkovskému tažení ústecké hordy. Mohl tuto kauzu nejen zastavit, ale otočit o 180 stupňů a schopný český soudce by potě Červeňákovým lehce dořiznul poslední léto na zetlelé větvi.

Pokud nezpracovala nějaká "záhadná šedá síla", musela by se tato červeňákovská fraška v případě soudní

prohry změnit v totální finanční krach, který by tato banda pomatenců ze svých sociálních podpor nedokázala v žádném případě pokrýt.

Také bulvární banda z našich českoněmeckých deníků se nedokázala na tomto trapném soudním případě shodnout na získaných informacích. Podle jedné strany se rodina stále soudí s ústeckou radnicí a požaduje mimo jiné odškodné osm milionů korun.

Druhá strana pro změnu tvrdí, že před štrasburským rozsudkem se Červeňákoví dohodli s ústeckým magistrátem na smírné částce jednoho milionu korun českých. Plus dům sousedící a dodatečně zrekonstruovaný vedle svého nově přiděleného. Kašpařina celého případu vyvrcholila na Ministerstvu spravedlnosti České republiky. To prohlásilo, že český stát nebyl odsouzen za pochybení orgánů veřejné moci.

Snad bych na závěr mohl citovat jediné pozitivum nalezené v deníku blesk od Václava Suchana: ... a tak tento "štrasburský smír" nebude doma přijat s pochoopením. Kdo by si to chtěl namlouvat, neví o soužití většiny populace a Rómů u nás vůbec nic ..

Vladimír Cékota

Letošní úrodu mohly zachránit závlahy

Závlahy zchátraly a na jejich obnovu nemají agráři peníze. Přitom například na Slovensku jsou závlahy dotované státem

Z fotografií i filmů známe obrovské zavlažovací systémy, bez kterých by v mnohých oblastech zeměkoule vůbec nebyla možná zemědělská výroba. Pravda je, že ve Spojených státech jsou zavlažovány i louky. Tak daleko nejsme a nikdy jsme nebyli. Přesto však vznikl v tehdejší socialistické Československu rozsáhlý závlahový systém. Ten však již od revoluce chátrá, na jeho opravu a údržbu zemědělci nemají peníze. Na vině je nejenom necitlivý zásah, ale také dodnes (po 13 letech!!!) nevyjasněné majetkové vztahy.

Tuny obilí, které letos v naší zemi spálilo horko a sucho, mohly přežít. Rozsáhlý závlahový systém například na Břeclavsku napojený na Novomlýnské nádrže, ale od roku 1990 téměř nikdo ze zemědělců nevyužívá. Závlahy zchátraly a na jejich obnovu nemají agráři peníze. Přitom například na Slovensku jsou závlahy dotované státem.

Zemědělci, kteří pěstují tzv. základní suroviny si zalévání nemohou dovolit. Náklady by převýšily zisk z úrody. Kubik vody stojí dvě koruny. "Zavlažovat mohou dnes pouze ti, kteří pěstují pouze speciální plodiny.

Tam, kde je výtěžek z hektaru vyšší, tam se dá ještě kalkulovat se závlahou. Závlahy, které se před revolucí vybudovaly by se také měly začít využívat. Jestli to neuděláme, můžeme se dostat do situace, že v regionu, kde se kvůli závlahám a zemědělství stavěla mušovská jezera, zemědělství zanikne. Ekologové se už dlouho přou s Povodím Moravy o to, v jaké výši má být hladina Novomlýnských nádrží. Jedním z argumentů, proč je Povodí Moravy proti jejímu snížení, jsou podle Vlašína právě závlahy. Technický ředitel Povodí P. Mylbačr k tomu uvedl, že kvůli sporu o výšku hladiny se před pár dny dokončila nová studie, již ještě nestačil prostudovat.

Poznámka čtenáře: potřeby našich zemědělců nám jsou šumafuk. Potravin máme dost a kdyby náhodou nebyly, však si je za nízké ceny dovezeme z ciziny, jako to už ostatně děláme roky. A jak si to spotřebitelé pochvalují, že. Raději vozíme vodu do válek zničeného Iráku, abychom se stále víc a víc mohli zviditelňovat až do úplného vyčerpání.

Z. Š.

Jen tak mimochodem

Pokud v důsledně desegregované zemi začnete s hrdostí tvrdit, že jste Evropan, nejbližší gang zplnoprávněných černochů vám předvede místní specialitu

Jazyk se mění a někdy se jednotlivé výrazy posouvají až ke hranicím komična. Vezměme si třeba slůvko "Evropan". To co je "evropské" je ohromně fajn, pro kritiky bylo naopak vyvinuto oslovení "euroburan". Dětičky ve školách se před referendem účastnily slabomyslných soutěží, kde hlavní výhrou bylo vietnamské tričko s potiskem žlutých hvězdiček, dospěláci se pak potáčeli podnapilí před infostánky EU plnými klobásek a kořalky. Vše začínající písmenkem "e" prostě frčí.

Představte si, že takový proevropskou propagandou nakrmený konzument se dostane do stroje času. Takový rok 1945, kdy lidé z okupovaných územích měli ještě v čerstvé mysli německou osvětu. "Německo vítězí pro Evropu!" "Občanská válka evropská!" (E. Moravec) Atd., atd. Proevropsky naladěný návštěvník z počátku jedenadvacátého století, který by začal šířit své "evropanství", by celkem rychle skončil před lidovým soudem, kde by při troše štěstí dostal jen pár let za kolaboraci s nacismem a propagaci jeho ideologie.

Podstatně hůře by dopadla evropanství nakrmená ovečka, po-

kud by nastoupila do běžného letadla směřujícího do dnešního Kapského města. Pokud v důsledně desegregované zemi začnete s hrdostí tvrdit, že jste Evropan, nejbližší gang zplnoprávněných černochů vám předvede místní specialitu: nasazení hořící pneumatiky bělochovi na krk. "Evropanství" tam je synonymem pro rasové elitářské běloství....

Ale nebojte, v našich zeměpisných šířkách žádného hrdého "Evropana" nikdo z rasismu nařknout nemůže. Ač "evropanství" koncept Jiřího z Poděbrad značil oponenturu vůči muslimskému nebezpečí, dnes je "Evropa" nejenže pyšná na svou tzv. "multikulturní rozmanitost" a "obohacování se příštěhovalctvím", tak do budoucna se počítá i s přijetím nekřesťanského Turecka do EU.

Tak nevíme. Raději zůstanu u toho, že jsem Čech. Alespoň vím, kdo skutečným Čechem je a kdo není. Pokud by to nějakému relativistovi nebylo jasné, nabízím osobní konzultaci. A na slepce, k tomu ještě tvrdohlavě, si hrát nebudeme!

Petr Kalinovsky

Evropská unie

Republikáni bojovali proti unáhlenému vstupu do Evropské unie. Dnes jsme však jejími členy a proto bude velmi prozřavé se věnovat podmínkám jejího fungování a možnostem, které skýtá naší republice.

Evropa zažila v posledních dvaceti letech dramatickou expanzi finančních trhů na úkor tradičního finančního systému založeného na úzkém vztahu mezi velkými bankami a zavedenými firmami.

Od roku 1980 se poměr kapitalizace akciových trhů k HDP (tedy hodnota všech vydaných cenných papírů poměřovaná s výkonem ekonomiky) zvýšil více než třináctkrát, zatímco úvěrové financování vzrostlo šestnáctkrát. V tomto roce byla kapitalizace akciových trhů v poměru k HDP v USA a Velké Británii pětkrát vyšší než v kontinentální Evropě. V roce 2000 již tento rozdíl činil jen 60 procent.

Na celém evropském kontinentu se zlepšila pravidla pro zveřejňování informací a také zákony na ochranu minoritních akcionářů. Před rokem 1980 neměla téměř žádná členská země EU, výjimku tvořila pouze Francie a Švédsko, zákon proti zneužívání informací v obchodním styku. Ve Švédsku byl ovšem tento zákon poprvé uplatněn až v roce 1990, přestože byl schválen již o devatenáct let dříve. V roce 2000 už zákon platil ve všech členských zemích EU a většina z nich ho také uplatňovala.

Co způsobilo tuto změnu? Prospívá všem členům unie a přetrvá i po jejím rozšíření?

Finanční systémy založené na vztazích vykazují lepší výsledky v případě, že jsou trhy a firmy menší, právní ochrana slabší, k dispozici je jen málo veřejných informací a inovace se zvyšují přírůstkově. Banky tak mají tendenci navazovat těsné, dlouhodobé a ochranné motivované styky s manažery společností, a to proto, že

bankovní rezervy jsou nelikvidní. Tím může tento systém vykazovat značnou stabilitu. Jako příklad lze uvést druhou polovinu 20. Století, kdy pouze čtyři německé firmy podlely nepřátelskému převzetí a to i za cenu zhoršeného přístupu k financím.

Naproti tomu tržně založené finanční systémy si vedou lépe v případě větších a formálnější organizovaných ekonomik a firem, lepší vymahatelnost práva, průhlednosti a konstantní úrovně inovací. Tržně založený systém poskytuje novým firmám a tudíž i novým technologiím více možností získat finanční kapitál, neboť je nezávisle na sobě hodnotí mnoho investorů.

Finanční systémy však nevznikají v důsledku své nadřazenosti v určitém prostředí. Vývojový proces pokrývají partikulární zájmy. V posledních deseti letech podporovaly expanzi tržně založeného financování v Evropě liberalizace obchodu a sjednocování měny.

Integrace obchodu vystavila domácí banky a firmy zahraniční konkurenci a omezila schopnost národních vlád intervenovat ve prospěch přednostňování domácích společností. Evropská komise navíc prohlásila dotace státem vlastněným společnostem za nezákonné v případě, že pokrývají konkurenční podmínky napříč členskými státy unie, zatímco fiskální disciplína zavedená spolu s eurem učinila přítrž vládním dotacím na úvěry, nezbytnému "mazivu" všech vztahově založených systémů.

Poté, co zavedení eura eliminovalo riziko směnných kurzů, se navíc téměř ztrojnásobil objem podnikových dluhopisů. Evropská komise otevřela trh pro vzájemné ovládní podniků tím, že zrušila bariéry proti nepřátelskému převzetí firem, které zavedly vlády většiny členských zemí EU.

Dokončení na straně 3

Český antisemitismus 1945-48

Dnešní interpretace II. světové války vyznívá skoro v tom smyslu, že temné období lidských dějin postihlo pouze Židovskou obec. Mrtví z ostatních národů již tolik akcentováni nejsou. Pokud byste dali barikádníkovi do rukou učebnici historie s dnešním výkladem, pravděpodobně by s ním nesouhlasil. Lidem sice byla židovská katastrofa známa, ale vždyť každý byl svým způsobem obětí. Každého ze současníků se konflikt dotkl, obzvlášť pokud ztratil někoho blízkého.

Dnes se vychází z předpokladu, že sice i mezi Čechy existovali jedinci, kteří ať už z prospěchářství či z ideologických pohnutek spolupracovali s Němci na "konečném řešení," zatímco zbytek byl naladěný filosemitsky z čisté humanity. Taková pravda je i není. Mnozí pomáhali Židům ze zistných důvodů a naopak ne úplně každý, kdo měl od Židů odstup (asemitismus), jim přál smrt. Správnější bude hledět na českou společnost jako na různorodou skupinu, z nichž největší částí byla židovská otázka do jisté míry lhostejná.

Některé protizidovské tendence v lidovém povědomí přetrvávaly a kupodivu vypluly na povrch dříve a dokonce z míst, odkud by se to v té době čekalo nejméně: z KSČ. A podotýkám, že mezi lety 1945-48 ještě žádná forma antisemitismu nebyla součástí linie československých komunistů. Proces proti Slánskému (Salzmannovi) v protizidovském duchu je až 1952.

Začalo to zpochybnutím významu účasti Židů na aktivním odboji. Už v létě 1945 si můžeme v tisku přečíst zřejmě protizidovsky laděné řádky: "Pro nás mají cenu ti, kdož bojovali od počátku v Africe, při invazi ve

Francii a ne ti, kteří vyčkávali v různých kancelářích a do vojsk se přihlásili teprve, když si mohli na prstech spočítat, že válka skončí dříve, než oni dokončí nutný vojenský výcvik. Podobně je to též s těmi, kteří na Podkarpatské Rusi, kdy již ruská armáda protáhla, připojili se k zadním vojákům. Proto naše armády vykazují mizivé procento padlých a raněných Židů." Pro tento a následující citáty platí, že je neuvádím jako věrohodný popis historie, ale jako důkaz tehdejších nálad některých kruhů.

Daleko větší problém působila komunistům otázka těch, kteří včas odešli z předválečného Československa do Ameriky. Tam přečkali válku a po květnu se vrátili do republiky, kde požadovali zpětné nabízení arizovaných majetků (Emil Beer, br. Grätzové, sestry Nettlové,...). Komunisté měli možná náladu na vyvlastňování, rozhodně ne však na vydávání fabrik. A to nehledě na rasu. 20.2.46 ministr vnitra Václav Nosek: "Vyřídíme při jedné a téže příležitosti nejen nepřítel, který poškozoval a ničil náš národ ve spolupráci s Hitlerem, ale vyřídíme hospodářsky i ty, kteří rozvrátili naši národní existenci germanizací a podobnými činy, třebaže nespolupracovali s nacistem. ... Někteří pak byli zavření, poněvadž byli židovského původu a tedy trpěli částečně pod nacistickým terorem, ale zde musíme všichni zkoumat, jak se tito chovali ještě za doby republiky, a jestliže germanizovali, němčili nebo podporovali německé školy, jejich majetek náleží státu a musí být konfiskován."

Podobné protizidovské prohlášení měl další komuni-

stický ministr, Václav Kopecký: "Potlačovat antisemitismus neznamená, například, zároveň chránit židovské magnáty jako jsou Petschek, Winmann, Rothschild, Gutmann, atd., přehlédnout jejich návrat do osvobozené republiky, takže by eventuálně mohli převzít svůj dřívější majetek a pokračovat ve vysávání ... Ne, nikdy! ... Takoví panikářští židovští magnáti se nesmí nikdy vrátit do republiky."

Kopecký zašel ještě dále. Začátek následujícího citátu bych řadil možná někam do repertoáru hlavního říšského komentátora Hanse Fritschkeho z období 1943/44, ale na schůzi poválečné KSČ: "...tito bradatí Šalamounové, tato židovská svoloč, která se teprve v poslední době připojila k domácímu nebo zahraničnímu odboji, nemá přednostního práva podle dekretu 225 před řádnými Čechy." (Teplíce-Šanov, 16.3.1947) Jeho projev se dostal do konkurenčního tisku a tak Rudé právo muselo reagovat. A neodpovědělo úplně nejšťastněji: "...neučinil nic jiného, než že zaujal věcné stanovisko o ožehavé otázce přistěhovalců ze Zakarpatské Ukrajiny, z nichž mnoho zcela neoprávněně, bez opčních nároků se ukazuje v našem pohraničí a snaží se tam nabýt hospodářsky výhodných pozic."

Samozřejmě by bylo omylem se domnívat, že Kopecký byl principiálním antisemitou. Jeho výroky je nutno chápat pouze v určitém kontextu. V roce 1952 naopak vydal brožuru "Komunisté a Masaryk," ve které jako jednu z mála pozitivních věcí na Masarykovi nalézá jeho činnost za hilsneriády.

Častým jevem v roce 1947 bylo poškozování židov-

ských náhrobků dospívajícími. Že by protizidovství hlásané v protektorátním Kuratoriu pro výchovu mládeže sklízelo své nechvalné "plody"? Stalo se tak v Brně, Lomnici, Miroslavě, Rousínově, Slavkově, Hodoníně, Břeclavi, Podivíně, Dvoře Králové, Žamberku, Jemnicích, Karlových Varech, Roudnici nad Labem, Horažďovicích, Kolíně, Libochovicích, Mariánských Lázních, Kynžvartu, Velké Hleďsebe, Mladé Boleslavi, Šumperku, Miroticích, Vlachově Březí, Vlašimi, Luží u Pardubic, Ivanovicích, Běštině, Nosečtině, Trutnově, Jičíně, Ústí nad Labem či ve Zlíně. K dovršení všeho úřední místa situaci okomentovala tím, že "pomníky jsou většinou nakloněné a lákají k povalení"...

Jak potvrzují i tyto pasáže, vztahy mezi jednotlivými národy na území naší země nebyly nikdy nejlepší a i po zkušenosti holocaustu určitá animozita přetrvávala. Stejně tak na nejvyšších politických místech. I když v ČSR se situace v poválečných letech nevyhrotila do takových rozměrů, jako v sousedním Polsku. Tam antisemitismus kulminoval 4.7.1946 během známého pogromu v Kielcích. Celkem si polské násilí v letech bezprostředně po válce vyžádalo mezi 15001800 (!) židovských životů.

Ať historie byla jakákoliv, tak jí nemá smysl falšovat. Nechápu, proč bychom dnes měli dělat, že v českých zemích je antisemitismus něčím exotickým.

Petr Kalinovsky

Evropská unie

Dokončení ze strany 2

Když jsou však nyní vnitřní ekonomické hranice Evropy téměř odstraněny a politické cíle se posunuly směrem ke sjednocení, nemusí být další integrace pro trh již tak příznivá. Čím větší bude centralizace politické moci, tím více mohou centrální orgány zasahovat do tržního vývoje. Protržní tendence, která až doposud charakterizovala politiku EU, i když s některými pozoruhodnými výjimkami, jako je např. zemědělská politika, se tak může obrátit opačným směrem.

V obchodních zónách vytvořených různorodými státy mají partikulární zájmy sklon k rozmanitosti, díky čemuž je lobbování na nadnárodní úrovni obtížné. Naproti tomu politická integrace může mít na vývoj trhu právě opačný efekt. Hrozba, že se kapitál přesune do okolních politických celků, vytváří silný stimul nezahohat do tržního vývoje, při slučování sousedních politických uskupení je však tento stimul potlačen.

Přirozeným a silným zájmem stávajících "vztahových" finančníků je odpor vůči tržně založenému systému, který upřednostňuje oceňování úvěrů a krizový management před jejich hlavní kvalifikací, dobrými konexemi. Tito lidé se rovněž dokážou proti trhu úspěšně organizovat. Zejména v malých zemích, kde tvoří snadno definovanou skupinu, jejíž členové často absolvovali stejné elitní školy, jsou členy stejných klubů nebo mezi sebou uzavírají sňatky.

Otázka dnes nestojí tak, zda by se Evropa měla přiklonit k tržně založenému finančnímu systému. Skutečná otázka zní, zda si i nadále zachová politickou vůli, aby v tomto přechodu pokračovala, a zda členské země EU dokážou posílit potřebné instituce tak, že budou moci využívat všech výhod finančních trhů.

Existuje vážné nebezpečí, že reformy zjednodušující trh budou přínosem pro severní Evropu, ale současně poškodí méně rozvinuté oblasti jižní Evropy tím, že je zbaví současného vztahově založeného systému. Vyšší míra korupce a daňových úniků spolu s menší průměrnou velikostí firem v těchto regionech podkopávají tvorbu hodnověrných informací, které finanční trhy potřebují.

Z části i z tohoto důvodu je rozšíření unie nadřazeno, alespoň z hlediska finančních trhů, politickému sjednocení, které podněcuje subjekty vedené místními zájmy k lobbování na centrální úrovni. Postoj Evropské komise, podle něhož musí být některá rozhodnutí přijata jednomyslně, je přínosný přinejmenším tím, že brání monopolům v uplatňování moci. To snižuje riziko, že centralizovaná moc bude působit proti trhům. Tento fakt je o to důležitější, že vedoucí představitelé v USA i v Evropě se začínají podbízet antiglobalizačnímu hnutí. Firemní skandály v Americe podkopaly morální pozici trhů, zatímco splasknutí internetové bubliny oslabilo jejich ekonomickou důvěryhodnost. Nepříznivé distributivní efekty tržně založeného financování tak mohou vést k dalšímu posílení protitržních sil v Evropě, zejména pak na jihu.

Evropská unie může proti tomuto protitržnímu trendu bojovat prosazováním strukturálních reforem v jihoevropských zemích a soustředěním pozornosti na rozšíření, které zvýší ekonomickou konkurenci. Zároveň by však měla na všech úrovních zachovat zřetelnou dělbu moci mezi místní a centrální orgány, aby udržela silnou konkurenci a zdravou rozmanitost zájmů. *A.V.*

Jádro pudla

Nejhorší na celé kauze je skutečnost, že když kantorům řeknete, že nemá cenu stávkovat, když u voleb nedají hlas mimoparlamentním stranám, dívají se na vás jako Japonci na Godzilu

V pondělí 1.9.2003. stávkovala v ČR většina škol. Učitelům se nelíbí výše platů, chtěli by přiměřené zvýšení. Jádro pudla je ale v něčem jiném. Na platy peníze nejsou, protože se tady vyhazují peníze oknem, jenom, když "TO" před světem budí zdání solidnosti. Třeba "morální facka světu" ničeni zbraní nás stála minimálně 140 miliard korun, letadla MIG29 zašmelená panem lidovcem Holáněm do Polska představují dalších 40 miliard hozených do kanálu. Nynější likvidace přebytečné munice, která by se dala výhodně prodat do zemí 3. světa, to je dalších 5. miliard, sanace bank stála

500 miliard, dalších 8. miliard vytunelovali z kampeleček státní úředníci nucení správci. Policie, která má dostatek podkladů, aby tyto hyeny předala Státnímu zastupitelství, případy odkládá. Musí tak činit, jinak by se EU dozvěděla, že hodlá přijmout do svého středu republiku, kde jsou u vesla mrchožrouti nejtěžšího kalibru. Nejhorší na celé kauze je skutečnost, že když kantorům řeknete, že nemá cenu stávkovat, když u voleb nedají hlas mimoparlamentním stranám, dívají se na vás jako Japonci na Godzilu. *M. Straka*

Vážení čtenáři, členové a příznivci RMS, finanční příspěvky na vydávání týdeníku *Republika* a na činnost RMS vkládejte na bankovní účet vedený v České spořitelně a.s. číslo účtu je: 2025463369/0800

Za každý příspěvek předem děkujeme

... a tak to vidím já

bombardování nedalekého Kolína jedna taková vrtulka při dopadu přetřela miadrou třešň. Mohlo by se zdát, že škoda byla malá. Nikomu se nic nestalo, nikdo by tak malou věsku pravděpodobně nebombardoval ani omylem. Přesto v dědových očích došlo ke škodě tak velké, že mi o ní vyprávěl. Tu třešňku zasadil na příhodném místě, pečoval o ni a když už měla plodit, přestala najednou během zlomku vteřiny existovat. Nebyl zmařen jen jeden strom, byla zmařena léta, kdy rostl, byla zmařena léta péče a jeho budoucí úroda. I nad tím by mohl člověk mávnout rukou, sám děda zasadil stromů několik desítek. Osézel a pečoval i o stromy podél polí. Ale jako hospodář cítil, že každý strom je jedinečný a snad má i duši.

Trochu komicky v naší vsi skončila i válka. Jsem asi tak typický produktem této země, že mne přehoda popíaující konec války příliš nepřekvapila ani tehdy, když jsem ji slyšel poprvé.

Německé tankové kolony došly benzín na polích za vsí. Vojáci nechali vše tak, jak bylo, nezdržovali se a utíkali pryč, kdo na čem měl možnost, jen pryč, možná povzbuzeni pověstmi o blízkosti Američanů. Všichni se poschovávali a nejprve nesměle vykukovali. Když se vesnice ubezpečila, že vojáci utekli, začali se nejprve odvážlivci blížit k tankové koloně, poté vylezli na tanky a když zjistili, co je uvnitř, vyrazila celá vesnice. Nemohu se dodnes ubránit úsměvu, když si vzpomenu (vyprávěně vzpomínky podbarvené vlastní představivostí), jaký poprask to asi byl. Určitě větší než kdyby hořela někomu stodola. Uvnitř tanků bylo vše, cennosti, pokrývky. Každý pobral co mohl, či spíše nemohl unést. Kolona prý byla rozbrána tak rychle, že to bylo k nevíře. Já tomu ale věřím. Vždyť naši lidé dokáží mnohdy nemožné. Možná, že mi to někdo bude mít za zlé.

Ale ta vzpomínka není zlá. Rozhodně ve mně nezanechává žádné špatné pocity, jakoby někdo kradl a dopustil se něčeho špatného. Naši lidé se s celou situací vyrovnali po svém. Trpěli? Ano, trpěli. Byli přinejmenším omezovali, žili ve strachu. Přežili, tak proč by si trochu nepřilepšili.

Česká společnost je netolerantní Po Senátu i kraje prokázaly oprávněnost našeho varování

(Reakce na článek redaktorky Ustohalové v Mladé Frontě)

Toto uvedla v rozhovoru, který vedla s cikánským aktivistou K. Holomkem, jehož práci pro cikánskou komunitu ocenil V. Havel loni udělením státního vyznamenání za zásluhy. ČR je kupodivu charakteristická tím, že sociální postavení Rómů je vlastně nejlepší z širokého dalekého okolí. "Dokonce já jako Róm si myslím, že sociální jistoty jsou u nás až demotivující. Druhá stránka je duch, který ve společnosti existuje. V tomto směru je česká společnost hrozná a obudná. Češi byli vždycky maloměstšáci, to je známá věc. A jsou dodnes. Jsou mimořádně intolerantní a to je největší překážka v naplňování programu integrace Rómů do společnosti," neváhá Holomek říct svůj názor. Ačkoliv dle dlouhého rozhovoru s uvedenou redaktorkou prohlašuje, jak je romská kultura stará, včetně tisícileté tradice romského jazyka a bylo by tedy záhodno dojet k nějaké kodifikaci, která je potřebná k vyučování na školách, vyznívá smysl rozhovoru tak, jako by ti zlí

Češi měli jejich snahy chápat a hlavně platit, ať to stojí co to stojí. Čtenář by se měl stydět, jací jsme, my, Češi, hrozní a obudní maloměstšáci, dostat na školy romský jazyk, platit náklady na provoz Muzea romské kultury, Společnosti Rómů, jejich týdeníku Romano hantos, za jimi zdevastované byty ihned nabídnout jiné, odvázet a sebrat jejich přede dveře vyhozené odpadky, plnit jim vše, co si nárokují a hlavně je probůživit sociálními dávkami od narození až do smrti. Paní Ustohalovou známé z jejich protisládkovských a protirepublikánských postřehů ve člancích novin a zajímala by mne její reakce, kdyby ten "zlý republikán Sládek" řekl něco podobného o cikánech. Myslím, že by ho sesadili ze starostování a odvedli v poutech do vazby, což se stalo už před lety, kdy měl zvítězit a posléze po úspěšných volbách prezidentovat Havel. Nejmenovat Rómku do funkce ústavní soudkyně, byl též český podraz! Z. Š.

Po Senátu i kraje prokázaly oprávněnost našeho varování, že to budou jen bezmocní a zbyteční darmožrouti. Před několika dny proběhla v médiích zpráva o zadluženosti nemocnic, které stát převedl na kraje. Rozrušeným hejtmanům pak vzkázal, že ke snížení těchto dluhů může přispět jen malou částkou, se zbytkem si kraje musejí poradit. Lze očekávat, že podobně tomu bude i s majetkem v dalších oblastech, které stát na kraje velkorose převádí. Shodou okolností se ani v sektorech školství, sociální péče, kultury či dopravy nebudou dostávat peníze a kraje budou muset improvizovat.

Hejtmani by se divili o něco méně, kdyby si přečetli společnou studii Manuela Castellse, profesora sociologie v Kalifornii a Martina Carnoye, profesora ekonomie Stanfordské univerzity. Oba dva v ní analyzují způsoby, jimiž stát přichází v globalizaci o kontrolu nad ekonomickou, nad svou měnovou politikou, nad vývojem úrokových měr a nad dalšími nástroji, pomocí kterých dříve zajišťoval blaho občanů.

Státům, které postupně přicházejí o valnou část toho, co jim dříve umožňovalo plnit závazky vůči svým daňovým poplatníkům, nyní hrozí, že spolu s tím pozbudou také legitimitu v očích voličů. Mohlo by se také stát, že občané budou stále více pochybovat o funkčnosti politiků v centru, kteří jim toho sice mohou garantovat stále méně, ale výhody požívají jako v dobách, kdy měli správu věcí veřejných pod kontrolou.

Jedním ze způsobů, jak občany dezorientovat je decentralizace. Za vzletnými hesly o tom, že se rozhodování přesunuje blíže k lidem, se snadno přehlédne, že peníze se blíže lidem nepřesunují. Krajská zřízení a regionální vlády tak vytvářejí nárazníky mezi nespokojenými občany a stále bezmocnějšími vládami a parlamenty. Díky tomuto triku se nemusejí poslanci a senátoři obávat, že by nespokojenost dolehla až k nim a mohou si nadále pěstovat iluzi své důležitosti. Ale ani krajské orgány nic neriskují. Vždy se mohou odvolat na to, že za potíže občanů vlastně nemohou, a budou mít pravdu.

Hypotéza dvou amerických profesorů je sice odvážná, ale můžeme si ji otestovat. Stačí sledovat předvolební rétoriku v příštích volbách do centrálních orgánů a porovnávat ji s tou, která zazní ve volbách do krajů. Pokud budou kandidáti na poslance a senátory svalovat odpovědnost za to, že v regionech nejsou peníze, na krajské úředníky, kteří s prostředky špatně hospodaří, a pokud budou v krajských volbách kandidáti přehrávat zodpovědnost zase zpět do centra, mohou mít občané alespoň jednu jistotu staly se účastníky systému pečlivě organizované bezzodpovědnosti.

Důležité ale je, vědět na čem jsme! A. V.

Na podvod z 90.let minulého století doplácíme ještě dnes

Dokdy bude tento nemravný seriál pokračovat?

V. Železný požádal, aby mu byla vrácena Nova. To není vtip, ale holá pravda. Ale to ještě není vše. Podle rážek a paragrafů není vyloučené, že Železný dál televizi vlastní. Někteří lidé trápí to, co Nova vysílá. Meditují pak nad úpadkem kultury. Z hlediska mravnosti je však daleko závažnější, kdo Novu vlastní. A to, i kdyby místo takových pořadů jako je Milionář, nevysílala nic jiného než sadistickou pornografii. Současná Nova je ekonomicky vzato absurdní a podle zákonů logiky tedy neexistuje. A tam, kde neplatí zákon logiky, není něco v pořádku. A tak nás neustále zaměstnávají spory o odcizené "zboží". Mezinárodní arbitráž konstatovala, že Nova byla odcizena americkému podniku. Stát to uznal a zaplatil

deset miliard korun, které vybere od občanů, kteří je poměrně těžce vydělávají. Odcizenou Novu však rádně koupila mocná finanční skupina a to tak, že za původního vlastníka, Železného, zaplatila dluh, který mu vznikl tím, že televizi odcizil. Tyto nesmysly jsou u nás, bohužel, fakty. Všechny vznikly z toho, že stát oddělil televizní licenci, tedy svolení k "dělení televize", od peněz, které jsou k tomu zapotřebí. Mohl to sice za těch deset let napravit, ale zarytý trval na svém omylu. Navíc ústy svých představitelů hájil nečestné triky coby příklad podnikatelské odvahy. Dokdy bude tento nemravný seriál pokračovat? Zřejmě donekonečna. Nikdo takový, kdo by měl moc a sílu ho zastavit, totiž není. J. V.

... a tak to vidím já

Obraz druhý

Volání se neslo zeleným údolím a ozvěna je vraceala několikrát, vždy zkráceně a jakoby polykající ne poslední slabiku, jako tomu bývá při řeči u některých jazyků, ale tu první. Zkreslení se ovšem dalo využít i zcela záměrně a volat taková slova, jejichž druhá část byla groteskní, nebo patřila mezi vysloveně zakázaná, coby nadávky. Za chvíli se tam objevili všichni a zmizelo kouzlo chvíle. I když společným úsilím se dal zvýšit i prožitek toho, co nám ozvěna stále znovu a znovu vraceala.

Byli jsme tehdy na školním výletě se základní školou v Prachovských skalách. Romantické místo jako stvořené pro pohádky.

Základní škole, se ještě z počátku říkalo národní, a dodnes, díky neustálým změnám školské soustavy, vlastně ani pořádně nikdo neví, jakou školu absolvoval. Chodil jsem například na střední školu, které se ještě říkalo gymnazium, ale oficiální název měla střední všeobecné vzdělávací škola a myslím, že hned po maturitě se vrátil starý název.

Tak tedy národní škola začala příhodou ne významnou, ale přesto poučnou. Při zápisu do první třídy jsem vešel do ředitelny zároveň s chlapcem ze sousedství M., asi jsem řekl svoje jméno, nevím, a dvě paní učitelky se začaly rozplývat nad tím, jaké ten druhý chlapec má jemné ručičky. Trochu se mě to dotklo a možná, že jsem i později pochyboval o tom, zda může být rozdíl v jemnosti ruček u šestiletých dětí. Dnes to vím jistě, že něco takového rozlišit nelze, ale zůstalo mi jiné poučení. Při posuzování čehokoli nezáleží na hodnocení věci, na jejich vlastnostech ani tolik, jako na tom, jakýma očima se my díváme a jak chceme tu kterou věc vlastně sami vidět. A tak na naše přání, zkušenosti upravují viděnou věc do takové polohy, že skutečně platí: Ne milé to, co hezké, ale hezké to, co milé.

Ve škole samé se mi dařilo, o čemž svědčí i velká jednička a především kniha, kterou jsem dostal s věnováním „Mému nejmilejšímu žákovi s upomínkou“ od našeho pana řídícího učitele. Ta knížka se jmenuje Tři mrazáci. Dnes trochu paradoxní, ale měl jsem z ní velkou radost a vážím si jí dodnes.

Když pomínu povinnou četbu Malého Bobše, kterou jsem pod dohledem babičky přečetl jako svůj první knihu, nejvíce jsem si oblíbil (a dodnes jsem jí zůstal věrný) knížku pohádek z Pobaltí Diamantová sekera. Stejně tak jako působila na malého žáčka učitel se čist, působí na mne dodnes. Pohádky mám dodnes rád a přiznám se zcela otevřeně, že si i dnes koupím a přečtu s potěšením pohádky bratří Grimmů nebo Jana Drdy. Půvabná je i kniha Josefa Lady O popelákově. Co mě znovu a znovu k pohádkám přitahuje není obsah ani forma vyprávění, ale závěr – dobro přes všechny překážky vítězí.

Tato naděje působí jako balzám asi na každého z nás. V ustavičném každodenním shonu, neustálých soubojích s lidskou hloupostí a lhostej-

Oznámení

19.10.2003 se koná členská schůze MORMS Ostrava a okr. Karviná v 16 hodin v restauraci Babylon, Ostrava - Kamenec, Bohumínská 63. Schůze se mohou zúčastnit nejen členové, ale také příznivci RMS.

Ivo Baier, předseda MO RMS Ostrava

Dne 15.11.2003 se od 11 hodin koná krajské setkání členů a příznivců RMS s předsedou naší strany PhDr. Miroslavem Sládkem v klubu restaurace Babylon, Ostrava-Kamenec, Bohumínská 63. Občerstvení zajištěno. Od 15 hodin se poté koná beseda s občany Ostravy. Zve Krajský výbor RMS

28. říjen je soustavně vytlačován z vědomí lidí, ačkoliv jde nepochybně o nejvýznamnější den našich novodobých dějin.

Vlastenci se proto opět sejdou v sobotu dne 25. října, aby při společném pietním aktu jako představitelé jediné vlastenecké strany připomněli národu tento významný den a období první československé republiky. Tehdy náš společný stát dosáhl vynikajících výsledků a po ekonomické, politické i kulturní stránce se stal jedním z nejvýznamnějších států tehdejšího světa.

Na tak významné období by rozhodně náš národ zapomenat neměl, protože stále ještě platí, národ který si nepamatuje svoji historii nemá ani budoucnost. Osobním příkladem dokažme, že dokážeme vzdorovat převládajícímu trendu lhostejnosti a naprosté apatie, která byla v analýze 17. listopadu charakterizována jako nechuť mnohých našich spoluobčanů vůči národem být.

Září každého roku je připomínkou nejen vypuknutí druhé světové války, ale také hrdinství našich lidí při obraně vlasti. V sobotu dne 20. září se od 13 hodin bude v Dolní Světlé (CvikovLužické hory) odhalen pomník obráncům hranic Československé republiky v roce 1938, z řad finanční stráže, četnictva, policie a armády při příležitosti 65. výročí boje našich ozbrojených složek s příslušníky Sudetoněmeckého Freikorpsu. Na tuto významnou událost zveme všechny vlastence. Svoji přítomností dokážeme odhodláni ubránit rodnou zem před nástupem Hitlerových pohrobků.

V sobotu 25. října pořádá Okresní organizace Republikánů MS Mělník a Krajská organizace Republikánů-ů MS Středočeského kraje pietní akt u pomníku padlých v Chorušicích u příležitosti 60. výročí smrti místního rodáka kapitána Jana Štátného, příslušníka 312. Československé stíhací perutě ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irsku. Zahájení pietního aktu je v 10 hodin.

Pro členy a příznivce Republikánů MS jsou pořádány pravidelné schůze vždy první a třetí pondělí v měsíci od 18 hodin ve vinnárně na nádvoří mladoboleslavského hradu. Všichni jsou srdečně zváni. Bližší informace o setkání a činnosti našich organizací na telefonu 326 726 061.

Pracovní poradny pro kraj Vysočina, Jihočeský, Pardubický a Hradecký

Každou poslední sobotu v měsíci se koná na sekretariátě v Havlíčkově Brodě, Dolní 149 od 14,00 hod. pracovní poradna pro výše uvedené kraje. Účast všech členů a zástupců krajů nutná!

Schůze MO Praha se koná každé první úterý v měsíci, jako tradičně ve středisku v Navrátilově ulici, Praha 1

Oznámení MO RMS Příbram

Pro naše členy a příznivce pořádáme pravidelné schůze, které se konají vždy první úterý v měsíci od 16 hodin. Místem konání je salonek restaurace Na Březových horách v Příbrami. Bližší informace na telefonu 318 632 937, mobilní telefon 721 506 708 nebo písemně na adresu Jaroslav Dupák, Brodská 100, 261 01 Příbram VIII.

Sekretariát Praha

Pražský sekretariát funguje v obvyklém rozsahu od 15. července t. r.

Sekretariát Brno

Provoz v obvyklém rozsahu.

Sekretariát Havlíčkův Brod

Od 1. září funguje v plném rozsahu na adrese Na Ostrově 28, 580 01 Havlíčkův Brod, telefon 603 527 683 a fax 569 427 795